

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

10 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, și de către avocatul Druță Boris în numele inculpatului Mustafayev Ramiz, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2020, în cauza penală privind-ui pe,

Ciubotaru Iurie xxxxx, născut la xxxxxx, originar și domiciliat în xxxxxxxx

Mustafayev Ramiz xxxxx, născut la xxxxxx, originar și domiciliat în xxxxxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

1. 08.10.2018-28.05.2019 (prima instanță);
2. 14.06.2019-23.06.2020 (instanța de apel);
3. 23.09.2020– 10.02.2021 (instanța de recurs ordinar);

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Hâncești, sediul Central din 28 mai 2019 Ciubotaru Iurie a fost achitat pentru episodul din 24-25.10.2017 (partea vătămată Giuvan Roman) din motiv, că fapta nu a fost comisă de acesta.

La fel, prin aceeași sentință, Ciubotaru Iurie a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal și art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, fiind condamnat în baza acestei Legi după cum urmează;

- pentru episodul din 30.11.2017-01.12.2017 (partea vătămată Pavliuc Artur) 1 (un) an de închisoare;
- pentru episodul din 28.11.2017-29.11.2017 (partea vătămată Țurcanu Igor) - 1 (un) an de închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial, al pedepselor aplicate, a fost stabilită definitiv lui Ciubotaru

Iurie pedeapsa cu închisoarea pentru 1 (unu) ani 6 (șase) luni cu executarea acesteia în penitenciar pentru minori.

Mustafayev Ramiz a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, fiind condamnat în baza acestei Legi la o pedeapsă cu închisoarea pe un termen de (1) an cu executarea pedepsei într-un penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa cu închisoarea stabilită lui Mustafayev Ramiz a fost suspendată condiționat pentru un termen de 2 (doi) ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Ciubotaru Iurie împreună și de comun acord cu persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunsă și Mustafayev Ramiz, în noaptea din data de 30.11.2017 spre data de 01.12.2017, urmărind scopul de cupiditate, intenționat, prin deteriorarea lacătului, au pătruns în automobilul de model „Dacia Sandero” n/î „xxx xxx” ce aparține lui Pavliuc Artur și care era parcat în curtea blocului de locuit de pe str. xxxxxx, mun. xxxxxx, de unde au sustras pe ascuns: un set de chei pentru automobil în valoare de 4000 (patru mii) lei; un polizor unghiular în valoare de 1000 (o mie) lei; un măsurător de presiune în valoare de 500 (cinci sute) lei; un măsurător de rotație a motorului în valoare de 800 (opt sute) lei; un set de chei tubulare în valoare de 500 (cinci sute) lei; un set de șurubelnițe în valoare de 500 (cinci sute) lei; un ciocan în valoare de 300 (trei sute) lei; două seturi de chei în valoare de 1000 (o mie) lei; un încărcător pentru navigator cu memorie USB de 8 Gbyte în valoare de 400 (patru sute) lei; un cherpedin multifuncțional în valoare de 300 (trei sute) lei, cauzându-i astfel părții vătămate un prejudiciu material considerabil în valoare totală de 9300 lei.

Fapta lui Ciubotaru Iurie a fost încadrată în prevederile art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, adică *„sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită de mai multe persoane, prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile”*.

Tot el la data de 28-29 noiembrie 2017, pe timp de noapte, împreună și de comun acord cu persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunsă, acționând cu intenție directă la sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane și urmărind scopul de profit, din automobilul de model „Dacia Logan” cu n/î „xxx xxx”, parcat pe str. xxxxx, xxx din mun. xxxxx, a sustras pe ascuns un telefon mobil de model „Nokia 105” la preț de 631 lei, o lanternă de model „Molnia” la preț de 350 lei, un card de memorie de culoare neagră cu memoria de 8 GB la preț de 179 lei, un card de memorie Micro - CD cu memoria de 4 GB la preț de 139 lei, cauzându-i părții vătămate o daună materială în proporții considerabile în valoare totală de 1299 lei.

Fapta lui Ciubotaru Iurie a fost încadrată juridic în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, adică *„furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit de două persoane, prin pătrundere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile”*.

De asemenea, inculpatului Ciubotaru Iurie este învinuit de organul de urmărire penală că la data de 24-25 octombrie 2017, pe timp de noapte, data și ora exactă de organul de urmărire penală nu a fost stabilită, împreună și prin comun acord cu persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunsă, acționând cu intenție directă la sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane și urmărind scop de profit, din automobilul de model „Mitsubishi” cu n/î „xx xx xxx”, parcat pe str. xxxxx din xxxx, au sustras pe ascuns un acumulator de model „Akom” cu capacitatea de 100Ah 12V la preț de 1882 lei, cauzându-i astfel SRL-ului „Lactalis-Alba” o daună materială.

Aceste acțiuni ale inculpatului au fost încadrate juridic de organul de urmărire penală în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal pe semnele *„furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit de două persoane, prin pătrundere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile”*.

Mustafayev Ramiz împreună și de comun acord cu Ciubotaru Iurie și persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunsă, în noaptea din data de 30.11.2017 spre data de 01.12.2017, urmărind scopul de cupiditate, intenționat, prin deteriorarea lacătului, au pătruns în automobilul de model „Dacia Sandero” n/î „xxx xxx” ce aparține lui Pavliuc Artur și care era parcat în curtea blocului de locuit de pe str. xxxxxx, mun. xxxxxx, de unde au sustras pe ascuns: un set de chei pentru automobil în valoare de 4000 (patru mii) lei; un polizor unghiular în valoare de 1000 (o mie) lei; un măsurător de presiune în valoare de 500 (cinci sute) lei; un măsurător de rotație a motorului în valoare de 800 (opt sute) lei; un set de chei tubulare în valoare de 500 (cinci sute) lei; un set de șurubelnițe în valoare de 500 (cinci sute) lei; un ciocan în valoare de 300 (trei sute) lei; două seturi de chei în valoare de 1000 (o mie) lei; un încărcător pentru navigator cu memorie USB de 8 Gbyte în valoare de 400 (patru sute) lei; un cherpedin multifuncțional în valoare de 300 (trei sute) lei, cauzându-i astfel părții vătămate un prejudiciu material considerabil în valoare totală de 9300 (nouă mii trei sute) lei. Fapta lui Mustafayev Ramiz a fost încadrată în prevederile art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penală, adică *„sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită de mai multe persoane, prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.”*

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura r-lui Hâncești, Ureche Lilia, care a solicitat admiterea apelului și casarea sentinței Judecătoriai Hâncești, sediul Central din 28 mai 2019, cu

pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Ciubotaru Iurie să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. b) și c) Cod penal la 1 (un) an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru minori; în baza art. 186 alin.(2) lit. b), c) și d) Cod penal - la 1 (un) an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru minori; în baza art. 186 alin.(2) lit. b), c) și d) Cod penal - la 1 (un) an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru minori. În conformitate cu prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor solicitate, de stabilit măsura de pedeapsă - sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani și 6 (șase) luni.

Mustafayev Ramiz să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin.(2) lit. b), c) și d) Cod penal - la închisoare pe termen de 1 (un) an și 6 (șase) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea cerințelor sale apelantul a declarat că :

- prima instanță incorect a stabilit că inculpatul Ciubotaru Iurie a căror acțiuni au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal nu a participat în noaptea de 24-25 octombrie 2017 la sustragerea pe ascuns, din automobilul de model „Mitsubishi” cu n/î „xx xx xxx”, parcat în str. xxxxx nr. x din mun. xxxxx a unui acumulator de model „Akom” cu capacitatea de 100 Ah 12 V la preț de 1 882 lei, or, vina acestuia a fost confirmată prin declarațiile părții vătămate Guivan Roman, martorului Furnică Victor, Vasilean Mihail, învinuiții Mutelică Eduard și Filimon Stepan, or, instanța de judecată, a pus la bază doar declarațiile inculpatului Ciubotaru Iurie, care, pe parcursul ședințelor de judecată mereu le schimba radical, inițial nu a săvârșit careva sustrageri și doar la finele examinării cauzei penale la indiciile apărătorului a recunoscut furtul de la Pavliuc Artur.

- prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatului Ciubotaru Iurie nu a ținut cont de prevederile art. 84 Cod penal, urmând ai stabili pedeapsa pentru fiecărei infracțiune și pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni.

- Ciubotaru Iurie și Mustafayev Ramiz se fac vinovați de săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave, îndreptată împotriva relațiilor sociale cu privire la patrimoniul persoanei.

- pornind de la datele ce caracterizează inculpații, circumstanțele comiterii infracțiunii, atitudinea inculpaților față de fapta comisă și comportamentul acestora după comiterea infracțiunii, nu este rațional de a aplica inculpaților Ciubotaru Iurie și Mustafayev Ramiz xxxx din pedepsele alternative stabilite prin sancțiunea normei de la an. 186 alin.(2) Cod penal.

- nu este oportună aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului Mustafayev Ramiz, or, nu va fi atins scopul pedepsei penale, prin stabilirea unei pedepse cu închisoarea cu suspendarea condiționată a acesteia

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2020, a fost admis apelul declarat de către procurorul în Procuratura r-lui Hâncești, Ureche Lilia, casată parțial sentința primei instanțe, în partea executării pedepsei cu închisoarea inculpatului Mustafayev Ramiz, și pronunțată o nouă hotărâre în această parte potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care lui Mustafayev Ramiz condamnat în baza art.186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal la 1 (unu) an închisoare s-a exclus suspendarea executării pedepsei, prevăzută de art. 90 Cod penal, iar termenul executării pedepsei cu închisoarea stabilite lui Ciubotaru Iurie s-a calculat din data pronunțării deciziei 23.06.2020, cu includerea termenului aflării acestuia în arest.

4.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a remarcat că, prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului Ciubotaru Iurie în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită de mai multe persoane, prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile; de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d), Cod penal, sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită de mai multe persoane, prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile și a inculpatului Mustafayev Ramiz de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită de mai multe persoane, prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Subsecvent, instanța de apel a menționat că probe care ar confirma comiterea infracțiunii pe epizodul din 24-25.10.2017 cu partea vătămată Guivan Roman, de către inculpatul Ciubotaru Iurie, partea acuzării a indicat, procesul-verbal privind consemnarea celor constatate; informația telefonică; proces-verbal de cercetare la fața locului și fototabel; factura fiscală; act de montare a bateriei de acumulator; cerere; declarațiile părții vătămate; declarațiile martorilor Furnică Victor și Vasilian Mihail.

În acest sens instanța de apel a conchis că, nu este suficient ca acuzatorul de stat să enumere probele acuzării din cauza penală, ci să

demonstreze prin probele enumerate săvârșirea de către Ciubotaru Iurie a faptei imputate acestuia.

Continuând ideea expusă, instanța de apel a specificat că, în cazul din speță, se reține, că probele prezentate de acuzatorul de stat referitor la săvârșirea de Ciubotaru Iurie a faptei din 24-25 octombrie 2017 nu și-a găsit confirmare, or nici unul din martorii indicați Furnică Victor și Vasilian Mihail nu au confirmat, că Ciubotaru Iurie a sustras acumulatorul, acest lucru nu a fost confirmat și de partea vătămată Giuvan Roman.

Se subliniază că, unica probă care ar arată la comiterea de către Ciubotaru Iurie a sustragerii acumulatorului de la automobilul de model „Mitsubishi” ar fi doar declarațiile lui Bobeica Dumitru care în timpul confruntării cu Isaev Ivan a declarat, că Ciubotaru Iurie ar fi fost cu el, pe când Isaev Ivan declară, că nu a cunoscut persoana respectivă, și declarațiile lui Bobeica Dumitru depuse în calitate de învinuit la data de 26.02.2018, unde acesta a fost preîntâmpinat conform art. 311 Cod penal, însă instanța reține, că potrivit art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată, în cazul din speță Bobeică Dumitru nu a depus declarații în ședința de judecată, iar alte probe care ar demonstra dincolo de oricare dubii, săvârșirea de Ciubotaru Iurie a sustragerii acumulatorului, de partea acuzării nu au fost prezentate.

Ba mai mult, cu referire la acest episod sunt perfect aplicabile prevederile art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, potrivit căruia concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Din care cauză, prima instanță corect a concluzionat de a-l achita pe Ciubotaru Iurie pe acest capăt de învinuire, în baza art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod procedură penală, pe motiv, că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Distinct de cele expuse, instanța de apel a observat că, la aplicarea pedepsei inculpatului Mustafayev Ramiz pentru infracțiunea săvârșită, prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal.

Colegiul Penal ținând cont de circumstanțele comiterii infracțiunilor, personalitatea inculpatului care este anterior condamnat, nu este angajat în câmpul muncii, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, concluzionează că scopul pedepsei penale de corectare și reeducare a

inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii noii infracțiuni, poate fi realizat doar cu privarea inculpatului de libertate, cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, cu excluderea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoarea prevăzută de art. 90 Cod penal.

Respectiv, instanța de apel ajunge la concluzia că, personalitatea inculpatului și circumstanțele cauzei impun aplicarea în speță de Mustafayev Ramiz a pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de un an cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, ar fi echitabilă și justificată, care ar avea scopul de corectare și reeducare a inculpatului, de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Aplicarea pedepsei penale în cauză și executare a acestei sancțiuni, în mod firesc urmează să aducă la conștiința inculpatului Mustafayev Ramiz pericolul faptelor sale și să excludă predispunerea inculpatului de a mai comite asemenea fapte, aspecte pe care inculpatul nu le-a conștientizat la moment.

5. Decizia motivată a instanței de apel pronunțată la 23 iulie 2020, a fost atacată cu recurs ordinar, de către Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău – Scutelnic Cătălin, care invocând prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6), Cod de procedură penală, a menționat că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii și a solicitat casarea parțială a deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2020, în partea achitării lui Ciubotaru Iurie de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal (*episodul de sustragere de la partea vătămată Guivan Roman*).

În motivarea cerințelor sale, recurentul a indicat că:

- instanța de apel, la adoptarea deciziei nu s-a conformat prevederilor art. 101 Cod penal, precum și explicațiilor expuse în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12 decembrie 2005 „*Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*”, care la pct. 14 statuează că, „*nerezpectarea acestor cerințe ale legii echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, fapt ce se califică ca eroare și atrage după sine casarea deciziei instanței de apel*”;

- acuzarea nu este de acord cu poziția instanței de apel privind soluția de achitare menținută în privința inculpatului Ciubotaru Iurie, or, această soluție este contrară normelor procesuale, iar motivarea invocată de către instanță contravine probelor administrate și cercetate în ședința de judecată;

- instanța de apel la examinarea cauzei a reținut aceiași motivare invocată de către prima instanță, cu privire la faptul că vinovăția lui Ciubotaru Iurie nu a fost confirmată prin probe pertinente și concludente,

lipsească elementele infracțiunii în acțiunile inculpatului, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri.

- instanțele de judecată nu au apreciat corect probele administrate în faza urmăririi penale și anume, au pus la bază declarațiile lui Mutelică Eduard și Filimonov Stepan date în calitate de martori (recunoscute de către un alt complet de instanță ca mincinoase) și nu în calitate de învinuiți;

- instanța de apel, la adoptarea deciziei, a admis o eroare de drept și nu a dat apreciere justă suportului probatoriu prezentat de către acuzare, astfel încât concluzia instanței de apel este inacceptabilă, deoarece probele acuzării au fost supuse unei minuțioase cercetări în instanță, făcându-se referire la declarațiile detaliate ale participanților la proces, iar în astfel de condiții, instanței de apel, îi rămânea doar să aprecieze aceste probe, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

5.1. La fel, decizia instanței de apel, a fost contestată cu recurs și de către avocatul Druță Boris în numele inculpatului, care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 2), 6) a solicitat casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței primei instanțe.

În motivarea cerințelor sale, recurentul a invocat că:

- prima instanță a cercetat cazul dat sub toate aspectele și, în corespundere cu art. 99-101, 321, 382, 384, 392, 394, 414 Cod de procedură penală, a luat în considerație toate aspectele cauzei și i-a aplicat lui Mustafayev Ramiz o pedeapsă echitabilă;

- în apelul său, precum și în ședința de judecată, reprezentantul acuzării, nu a specificat pentru care anume momente, i se solicită lui Mustafayev Ramiz excluderea suspendării pedepsei. Toate argumentele ce le-a menționat în apel, acuzatorul le-a atribuit complicei Ciubotaru Iurie și, nicidecum lui Mustafayev Ramiz

- Curtea de Apel Chișinău examinând cauza, a oferit prioritate părții acuzării, care nu a fost de acord cu sentința adoptată de către prima instanță. Apărarea, în pledoria sa a adus argumente pentru susținerea *sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Central* solicitînd respingerea apelului înaintat de către procuror, însă cererea apărării a fost ignorată și în privința lui Mustafayev Ramiz s-a emis decizia, care vădit îi înrăutățește situația prin aplicare reală a privării de libertate;

- în procesul examinării cauzei, Mustafayev Ramiz nu s-a prezentat la nici o ședință a instanțelor ierarhic inferioare, fiind ignorat motivul că societatea se află în pandemie. De asemenea apărării nu-i este cunoscută atitudinea beneficiarului față de volumul învinuirii

- organele de drept insuficient au depus străduințe pentru a-l prezenta pe Mustafayev Ramiz în fața justiției, pentru a pronunța o decizie echitabilă.

- instanța de apel, nu ținut cont de cerințele art. 79 Cod penal, or pentru a pronunța o sentință de condamnare, instanța de judecată, trebuia să indice cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază hotărârea, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, să precizeze faptele constatate. Relevanță la acest capitol prezintă art. 17 CEDO, care interzice interpretarea abuzivă a normelor în vederea limitării sau distrugerii drepturilor și libertăților garantate și protejate de Convenție, specificând expres că, nimeni nu poate fi condamnat, decât numai în condițiile prevăzute de lege, precum și de principiile dreptului internațional;

- în conformitate cu prevederile art. 88, 389 Cod de procedură penală ca o sentință de judecată privind privarea reală de libertate a persoanei se adoptă numai în condiția în care, în rezultatul cercetărilor judecătorești, gradul vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate, pentru care se poate de aplicat privarea de libertate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Cu referire la recursul declarat de către procuror:

Din conținutul recursului declarat de procuror, se reține că recurentul invocă temeiul pentru recurs stipulat la pct. 6) alin. (1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu sa pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În esență, criticele recurentului se axează pe ideea că, instanța de apel nu a intrat pe deplin în esența cauzei penale, și eronat a menținut sentința prin care inculpatul Ciubotaru Iurie a fost achitat de sub învinuirea pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal (*episodul de sustragere de la partea vătămată Guivan Roman*), din motivul că materialele cauzei penale denotă comiterea infracțiunilor respective de către inculpat.

În această ordine de idei, instanța de recurs mai notează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu prevederile art. 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată. În același context, Colegiul penal menționează că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

Continuând ideea expusă, Colegiul penal reamintește că, o instanță de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Astfel, analizând materialele cauzei în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, se atestă că instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor.

Totodată, Colegiul penal accentuează că, argumentele pe care se întemeiază recursul declarat de către procuror, au constituit obiect de examinare în instanța de apel și, căroră instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 4.1., concluzii care se însușesc de către instanța de recurs pe deplin.

Astfel, nu se mai impune reluarea unei motivări repetate, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 al hotărârii sale în cauza Albert c. României din 16 februarie 2010, a statuat că, art.6§1 din CtEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că, temeiul invocat de către acuzare nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

Cu referire la recursul declarat de către avocat în numele inculpatului Mustafayev Ramiz:

Potrivit recursului declarat în cauza deferită judecării, autorul invocă ca temeiuri de drept pentru casarea hotărârii contestate pct. 2) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia „*instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art.30, 31 și 33 Cod de procedură penală*” și pct. 6) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală potrivit căruia, *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Deși, recurentul face trimiterea la art. 427 alin. (1) pct. 2) din Codul de procedură penală, în textul recursului avocatul nu redă și nu invocă nici un argument în susținerea faptului precum că instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33 Cod de procedură penală.

În acest sens, verificând materialele cauzei Colegiul penal nu a constatat careva abateri procesuale sau careva erori de drept în confirmarea criticilor prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 2) din Codul de procedură penală.

Cu referire la temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6), indicat de recurent, Colegiul penal constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu faptul că instanța de apel nu a luat în considerație totalitatea circumstanțelor cauzei, ce în opinia ultimului, indică la excluderea nejustificată a suspendării condiționate a pedepsei cu închisoare inculpatului, conform art. 90 Cod penal.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, invocând eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin.(1) la pct.6) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, însă afirmațiile aduse în recurs sânt de ordin general și declarative.

În aceste condiții, Colegiul penal, va respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs în această parte, reiterând faptul că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei, cărora sunt subsecvente.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs mai specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat soluția

adoptată în conformitate cu prevederile art. 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată. În același context, Colegiul penal menționează că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

Coroborând prevederile citate *supra*, instanța de recurs se raliază argumentelor expuse în decizia Curții de Apel contestate, totodată, notând că, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO se admite însușirea concluziilor instanțelor ierarhic inferioare de către instanțele ierarhic superioare, or, potrivit pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, se statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale. În cazul când constatările acestora sunt fundamentate în fapt și în drept, fiind amplu prezentate în hotărârile atacate, constatându-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces, iar probele puse la baza hotărârilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor formulate de instanțe.

În viziunea instanței de recurs concluziile expuse pe larg de către instanța de apel în decizia sa, sunt juste iar criticile recurenților nu constituie temeiuri de a răsturna situația în prezenta cauză, ce ar necesita intervenția instanței ierarhic superioare, în sensul casării hotărârii judecătorești adoptate de instanța de apel, iar recursul urmând a fi declarat inadmisibil ca vădit neîntemeiat.

7. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, și de către avocatul Druță Boris în numele inculpatului Mustafayev Ramiz, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2020, în cauza penală privind-ui pe *Ciubotaru Iurie xxxxxn, Mustafayev Ramiz xxxx* ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **11 martie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda